

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja Klaverjeva Družba

Upravništvo;

Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

Mh
39254

Leto XI.

Mh
~~39245~~

Ljubljana, 1914.

KAZALO.

	Stran.	Stran
Uvodniki, sestavki itd.		
Kaj hočem storiti letos za razširjanje božjega kraljestva?	1	
Pomen afrikanških misijonov	18	
Misijonska dolžnost marijanskih sodalov	49	
Izkaz od Družbe sv. P. Klaverja podeljenih milodarov l 1913	71	
Naše številke. Beseda k našemu izkazu o razdelitvi leta 1913	76	
Vojske čas — žetve čas	129	
Dve procesiji. Ranjeni so! — Mrtvi so!	137	
Noben ultimatum!	145	
Noč miru	146	
Katoliška duhovščina na čelu misijonskega gibanja.	155	
Povesti.		
Domačinki na Madagaskarju — domačinke. (Sr. Marija Jožef de la ste Face.	2	
Spomini iz Dar-es-Salaam-a 25.	36	
Ugandski kralj v Vatikanu	54	
Alibayagadda ali Jožefa Lucija Münster. (O. Raux.)	63, 79	
Zaupanje	65	
Cvet islama. (O. Lutz.)	82	
Misijon v Kunene. Oznanjevanje evangelija Munyaneka-mladini (O. Belencontre, C. S. Sp.	97	
Raznoterosti iz zgodovine Južne Afrike. (F. Mayr.)	100	
Kratek življenjepisa Katarine Kalunga	109	
Nadpastirska priporočila	113	
Predavanja in gledališče hotentotskih otrok misijona Heirachabis. (O. J. Klemann)	114	
Nekaj o pevoljubju Mende-zamorcev. (O. Sinner.)	115	
Cvetka iz afrikanške divjine. (O. Rault, C. S. Sp.)	125	
Misijoni Centralne Afrike zadeti od hude nesreče	133	
		Tsumeb, na novo ustanovljena misijonska postaja. (O. Schulte, O. M. I.) 139
		Misijonski dopisi.
		<i>Družba Belih očetov:</i>
		Apostolski vikariat Južna Nyanca.
		Pismo ravnatelja semenišča v Katigando. (Uganda.) 41
		Pismo Msgr. Sweensa 117
		Pismo o. Donders 147
		<i>Očetje sv. Duha:</i>
		Apost. prefektura Gornja Cimbebazija.
		Pismo o. Keilinga 57
		Apostolski vikariat Francoski Kongo.
		Pismo o. Kieffer 68
		Apost. vikariat Bagamoyo.
		Pismo škofa Vogt 119, 152
		<i>Jezuiti:</i>
		Apostolski vikariat Tananariva:
		Pismo o Thuquet 150
		<i>Benediktinci:</i>
		Apostolska prefektura Severni Transval.
		Pismo o. Lanslots 60
		<i>Kapucini:</i>
		Apost. vikariat Eritreja.
		Pismo škofa Carrara 28
		Apost. vikariat Gallas-dežel.
		Pismo O. Charles. 66
		Pismo F. Krizostom 104
		<i>Oblati Marije Brezmadežne:</i>
		Apost. vikariat v deželi Bazuto
		Pismo o. N Rindermann 86
		Pismo o. Hentrich 122

Oblati sv. Frančiška Saleškega:

Apost. vikariat reke Oranje.
Pismo škofa Simona 58

Lijonska misijonska družba:

Apost. prefektura Liberija.
Pismo o. Ogé 20
Apostolski vikariat Obrežja
slonove kosti.
Pismo o. Bedel 29

Lazaristi:

Apost. vikariat Abisinija.
Pismo o. Gruson 69

Očetje od Mill-Hilla:

Apost. vikariat na Gornjem
Nilu.
Pismo O. G. Bouma 31

Sinovi presv. Srca:

Apost. vikariat v Angleškem
Sudanu.
Pismo škofa Geyer 8
Apostolski vikariat Stanley.
Šlapov. (Belgijski Kongo.)
Pismo škofa Grison 88

Očetje od Montforta:

Apostolski vikariat Shiré.
Pismo škofa Auneau 120

Očetje Božje Besede:

Cambezi misijon.
Pismo o. Limbrock 85, 150

Sestre Dragocene Krvi:

Pismo sestre Lucine 21

Kratki podatki

poslanih misijonskih pisem 142, 153

Kratka misijonska poročila:

13, 32, 45, 61, 92, 123,

Raznovrstno.

Izčrpek iz pravil „Misijonske
zveze za Afriko.“ 15
Jaz sem otrok nebeške Kraljice 16
Zahvalno pismo Lijonske misi-
jonske družbe 17
Ne dajte se ustrašiti! 23
Poročila propagande 31, 63, 92, 106
Iz Vatikana 33
Sveta kongregacija de Propa-
ganda fide 34, 81

Alleluja! Kristus je vstal! . . . 35

Molitvena križarska vojska za
Afriko 46
Žrtev vdovca 48
Stolnica v Stanley-Ville 53
Razno. (Francoski Sudan.) 91
Poročilo o „Misijonski zvezi“. 92
Skupna sestava v l. 1913 misi-
jonom poslanih predmetov 93
Iz uredniške mape 95
Amerikanska velikodušnost 112
Duševne prednosti za pospeše-
valce in dobrotnike Družbe
sv. Petra Klaverja 112
Iz kroga naših bralcev 136
Listnica 144, 156
Poslano 156
Duhovna odlika 154

**Zapiski Družbe svetega Petra
Klaverja:**

14, 23, 35, 47, 63, 77, 94, 106
125, 134, 143

**Seznamek odpustkov za ude
Klaverjeve Družbe:**

16, 24, 48, 64, 80, 96, 112, 128
136, 156

Slike:

Malgaška misijonska sestra ob-
vezuje rano neke bolnice 5
Vrt glavne hiše Družbe sv. P.
Klaverja v Rimu, via Olmata.
(Priloga k št. 2.)
V upravnistvu glavne hiše Dr.
sv. Petra Klaverja v Rimu 17
Pristanišče Dar-es-Salam-a 25
Prva sv. maša dveh črnih du-
hovnikov v Villa Maria 33
Pridni gobavi otroci 37
Pri gobavcih 40
Stolnica v Stanley-Ville 49
Uboga gobavka v Uru 62
Lazaristi v Alitieni. (Abisinija.) 65
O. Charles, oče gobavcev v
Hararju. (Galas-misijon) 67
Zambeški misijonarji na misi-
jonskem potovanju v Afriki
bero sv. mašo na prenosnem
oltarju 81
Nj. Svetost papež Pij X. 83
O. Gérard 83 letni jubilant 87
Malo semenišče v Laftu (Abe-
sinija) 97

	Stran		Stran
Učenci malega semenišča v Laftu. (Abisinija)	105	Pouk v ketekizmu na prostem. (Sv. Bonifacij)	132
Gledališče in plesi pri Hotentotih v Namaqua-deželi	113	Papež Pij X. na mrtvaškem odru Gomila o. Lauer-a O. M. I. pri Andarao (Okawango N. J. Z. Afrika)	137
Pomožne misijonarke v črkostavnici	121	Cerkev sv. Barbare v Tsumebu (N. J. Z. Afrika)	141
Nj. Svetost papež Benedikt XV. (Priloga k št. 10)		Razpadajoča cerkev v Typelongo	145
Milostna podoba Matere Božje Czenstochowske	129	P. Donders	148
Naša cerkev (Sv. Bonifacij)	132		

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

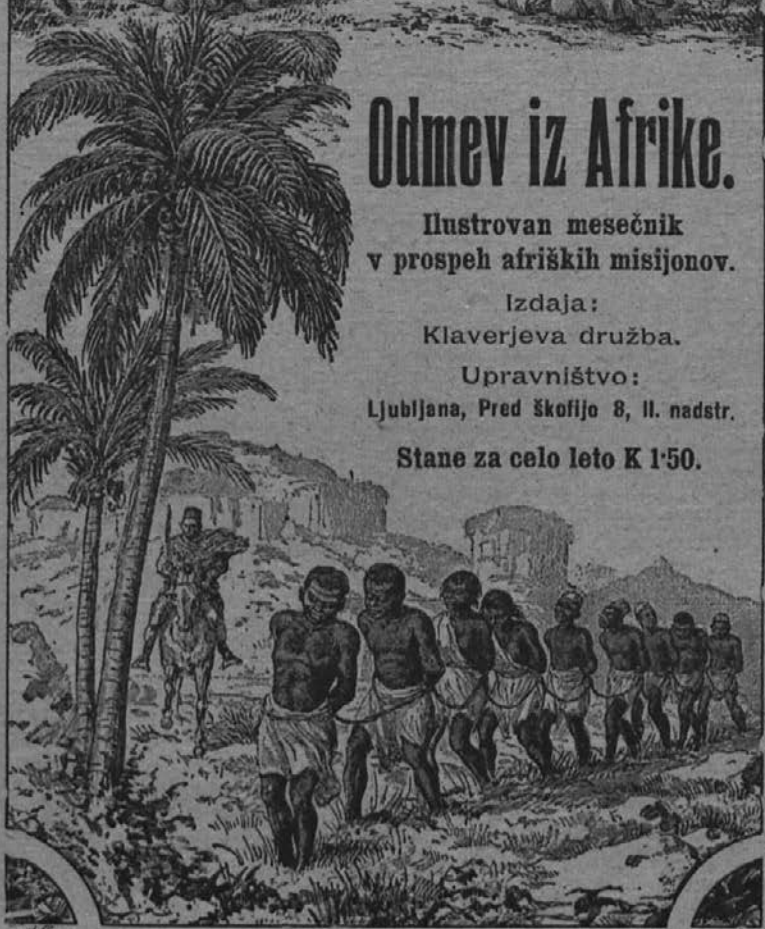
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1'50.

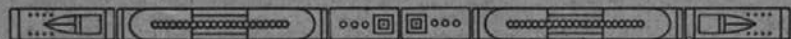
Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev.

Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1-50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.**

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim, via dell' Olmata 16.**

Vsebina številke meseca prosinca:

Kaj hočem storiti letos za razširjanje božjega kraljestva? — Domačinke na Madagaskarju — novinke. — Pismo škofa Geyer. — Kratka misijonska poročila. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Popolni odpustek. — Sliki: Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev. — Malgajska misijonska sestra obvezuje rane neke bolnice.

Darovi

od dne 1. do 31. vinotoka 1913.

Za afriške misijone: Anžič A. 2 K, preč. g. kanonik J. Flis 20 K, N. N. 4 K, Mencin M. 1 K, Jermančič F. 1 K, po nabiralniku 1 K 14 v, po preč. g. župniku J. Barle od J. K. 200 K, Kmet K. 2 K, N. N. 1 K, N. N. 40 v, Zucchiati F. 5 K, č. g. A. Prevoljšek in Baklan zbrala 11 K 65 v, Jenčič J. 8 K, N. N. 1 K 48 v, po M. Gogala dar iz nabiralnika 10 K, N. N. 30 K, M. Rus 1 K, po preč. g. P. Placidu od neimenovane osebe 50 K, Papež 1 K, za nabavo rožnih vencev: N. N. 3 K, M. Rozman 1 K, za nabavo škapulirjev: M. Rozman 1 K.

Za sv. maše: A. Kržišnik 4 K, Vidic N. 2 K, Mlakar F. 2 K, Mlakar M. 2 K, Male M. 20 K.

Za stradajoče: Nastran F. 2 K, Planko M. 60 v, po preč. g. župniku M. Krejčič nabrano 35 K, Tomažič L. 1 K, Štegar M. 1 K, Čirič L. 1 K 30 v, Kržanič M. 1 K 30 v, Neža N. N. 30 v, Rakovič M. 40 v, Kurbus M. 20 v, Hedlin M. 10 v, Pradič L. 10 v, Zadobošek N. 20 v, Kraner R. 1 K 10 v, Lukuvnjak T. 40 v, N. N. 10 v, Tkalec O. 2 K, Matyasecz A. 80 v, Jerebič M. 20 v, Matyasecz M. 20 v, Poderžaj A. in And. 8 K, Lovrenčič F. 10 K, Košak L. 13 K 70 v, Bozjia J. 10 K, Pavalec M. 1 K 50 v, Divjak K. nabrala 12 K 70 v, Zemlič N. nabrala 8 K 50 v, Belič M. nabrala 4 K 64 v, Repovž J. 1 K 30 v, Debeljak A. 20 v, Bole M. 10 v, Rozman M. 1 K, Dvorsak L. 6 K, F. Vesel 6 lir. 72 cent. = 6 K 38 v.

Za gobavce: Potovka iz Cerkelj 50 v.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po preč. gosp. P. Valerijanu od neimenovane osebe prispevek k botrinskemu daru za dečka na ime Jožef 20 K; Šporgar M. za svojo krščenko Marjeto 5 K.

Za katehiste: Kostanjevec M. 5 K.

Sv. Peter Klaver, apostol
zamorcev, prosi za nas!

ODMEV

iz

AFRIKE.

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: LJUBLJANA,
Pred Škofijo št. 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Izhaja enkrat na mesec.

Kaj hočem storiti letos za razširjanje božjega kraljestva?

Božič s svojim svetim veseljem je minil. Toda mir, ki ga je prinesel vsem, ki so „dobre volje“, počiva še, kot najlepši spomin v vaših srcih. V toliki sreči zbudi se pač marsikomu želja, da bi se na poseben način zahvalil Bogu za njegovo ljubezen in milost in vpraša se: „Kaj naj storim letos za razširjenje božjega kraljestva?“ Oj otroček, ki leži v jaslicah, vam odgovarja: „Bodite usmiljeni, kot sem bil jaz usmiljen. Iz usmiljenja z vami sem prišel iz nebes, da bi vam prinesel luč prave vere. Tako imejte tudi vi usmiljenje z vašimi brati in sestrami, ki tavajo še v noči nevere, ter pomagajte po svojih močeh, da se bode tudi njim ozna-
njeval evangelij.“

Vsi veste, kako lahko izpremenite svoje usmiljenje do poganskih narodov in predvsem do najubožnejših zamorcev afrikanskih. Toda še posebno sredstvo vam podaja Bog v roke za podpiranje misijonov, sredstvo, ki je obenem krščan-

skemu ljudstvu tudi v veliko duševno korist. Z grozo ste mogoče videli, kako je strup materializma dandanes v toliko srcih zamoril vero ter pogublja že celo nedolžno mladino. Branite jo pred tem trupom s tem, da obračate njihovo oko na največje duševno bogastvo, vero; napravite iz njih male poganske apostole in s tujo dušo bo rešena lastna. Kako pa lahko zbudite mladini zanimanje za misijone? Naročite časopis „Zamorski Otrok“, ki je letos prvič izšel kot samostojen list. Naročite številke za poizkušnjo, dobite jih zastonj kolikor hočete, in razširjajte jih v šoli in društvih. Oj, vi vsi, ki jim je izročil Bog neumrjoče otroške duše, starši, duhovniki in učitelji, ne zamudite podati otrokom plemenitega čtiva, ki lika njihov duh in srce, obrača mišljenje od materializma naše dobe k Večnemu in jih uči, da je „božanstvenega najbolj božanstveno sodelovati za zveličanje duš“.

Domačinke na Madagaskarju-novinke.

(Piše sestra Marija Jožef de la Ste Face družbe kliniških sester sv. Jožefa.)

Ambohipo, kjer se je v zadnjih letih priredilo toliko lepih slavnosti in kjer sta se celo vršili dve veliki katoliški manifestaciji, je bilo zdaj zopet priča zelo zanimivih ceremonij, v kojih moramo pozdraviti prve znake novega ustanovljenja in jamstvo vesele bodočnosti. V petek, 26. malega srpana na praznik sv. Ane, se je vršilo v skromni župnijski cerkvi, ki je bila tega dne najlepše okrašena, preoblečenje; tu se je prvič pokazala nova noša domačih sester sv. Jožefa Kliniškega. Že 50 let so kliniške sestre na Madagaskarju (bile so tamkaj delavke ob prvi uri). Seveda so si že davno prizadevale, da bi zasadile v madagaskarskem svetu versko življenje. Prvi poizkus, ki se je vršil pred 30 leti, je donesel teh par domačih sester, kojih požrtvovalnost in delovanje se še danes jako ceni.

Žalibog so doživele tudi razočaranja, ki so pogasila prvo gorečnost ali jo popolnoma uničila. Čas je moral poteci in potrpežljivo se je moralo čakati na migljaje božje previdnosti.

Nazadnje so prišli in bili so uvaževani. Mnogo ljudi je obsenčila božja milost in hrepeneli so po popolnem življenju; pretrdosrčno bi bilo, ako bi se ne ustreglo tem plemenitim željam.

Otvoril se je v Ambohipu skromen postulat. Bilo je obnovljenje podjetja, a sedaj z novim načrtom; kandidatnje domačinke naj bi se z zavodom kliničkim ne združile, ampak samo priklopile; sicer tako, da se je napravilo iz njih ločeno in odvisno skupino, ki pa bi bila združena po samostanskem življenju in vneta od enakega duha. Tako ni bila več popolna spojitev prvega poskusa, ampak le napol, kar se je zdelo nivoju domačinov bolj pripravno; združenju src in krščanski ljubavi pa bi se s tem naj ne škodovalo.

Previdnost je zahtevala volitev. Bila je stroga in čas poskušnje dolg; toda, ko so prvih pet izvoljenih (prvo temeljno kamenje nove stavbe) pripustili k preoblečenju, je bilo lahko misliti, da nudi vso zagotovilo, kakršno se lahko zahteva po človeški pameti. Nekateri izmed njih so že pokazale redko čednost in se izkazale vrednim, da so sledile božjemu klicu.

Kako bi ne občudovali pogumnega otroka iz Ambohimalaze (vas, 4 milje od Ambohipa), ki je moral svojo vero in svoj poklic braniti pred celo protestantsko družino, posebno pred svojo materjo in dvema bratoma, ki so ga trdovratno preganjali? Ž 9 leti je bila naša postulantinja krščena, kar je z velikim trudom dosegla; da bi uklonili njeno voljo, so jo pustili celo dva dni brez hrane. 16 let stara pride k sestram v Tananarivi in izjavi pri vstopu, da jih ne bode nikoli zapustila in ostala pod vsemi pogoji. Pozneje so dejali starši: „Ko bi le slutili, kaj je tedaj nameravala, bi se to nikdar ne zgodilo.“ Ko je postala postulantinja, ni bilo jeze in preklinjevanja ne konca ne kraja. Tedaj je prišel drugi čas za njo; po vsaki ceni so jo hoteli, četudi le za eno noč, dobiti domov. Ljubkovanja, obljub, groženj ni manjkalo. Nekega dne so ji naznanili, da je zbolela mati in jo hoče videti na vsak način. Po osmih dneh pride zopet poročilo, da mati umira in bi rada pred smrtjo razdelila svoje premoženje; zato mora priti, če hoče dobiti svoj delež. „Odpovem se vsemu,“ je odgovorila postulantinja, sluteč, da ji je nastavljena past. Pozneje (agonija se je podaljšala) so poslali še prijatelje, ki so se delali popolnoma obupane, mati je umirala, bila je zadnja ura in deklica bi morala nemudoma iti takoj z njimi.

Poslancem so sledila potem trda in hudobna pisma; zatajili so trdovratno, nehvaležno, razuzdano dete itd., želeli so ji pač še „z Bogom“ (veloma), toda bilo je „veloma mandrakizay“, večni „z Bogom“ vedne ločitve.

Končno sta prišla še dva moška sorodnika, ki sta prinesla zadnji pozdrav njene matere in jo rotila v imenu

božjem, da jima takoj sledi! Lahko si mislimo, kako je bilo pri srcu ubogi postulantinji in nikdo bi se ne čudil, če bi podlegla tem mnogim skušnjavam. Sploh se ni na njo v tem oziru popolnoma nič vplivalo od naše strani; do konca smo ji ponavljale, da mora dobro premisliti nasledke razdora s svojo rodbino, in ker še ni imela nikakih obveznosti, je bila čisto prosta v svojih sklepih. K sreči je izbrala pravo pot in ostala. Seveda ni bila navzoča pri preoblečenju ne mati (ki je dobro prestala smrti boj), kakor tudi bratje ne. Mati je dejala, da se vpricho nje naj ne imenuje več; kajti kolikorkrat bi slišala njeno ime, bi jo morala prokleti.

Kako ganljivo nasprotje nam nudi neka druga družina iste krščanske občine v Ambohimalazi, ki je za isto stvar dala čisto druge zglede in pokazala ravnotoliko veselja, kot ona srda. Ti dobri kristjani so bili srečni in polni svetega ponosa, da lahko žrtvujejo Bogu svojo hčerko. Teh vsaj ni manjkalo na praznik tukaj in mati (kako različna od one!) je dejala: „Zdaj mi ne preostaja drugega, ko čakati na nebesa.“

Neka druga postulantinja je tudi morala prestati popolnoma svoj del muk in bojev, preden je dospela do svojega cilja. Bila je istotako iz protestantske rodbine, na deželi naseljene, ter izročena v mestu bivajočemu stricu. Tamkaj je obiskovala šolo sester v Fahavoritra (oddelek mesta Tananarive). Po krstu in prvem sv. obhajilu, ki ga je prejela stara 13 let, so jo začeli preganjati in mučiti. Starši, ki niso hoteli dovoliti, da bi postala gojenka in ki so celo skušali preprečiti prvo sv. obhajilo, ker bi jo, po njihovem mnenju, odvrnilo od zakona, so se spravili na njeno čednost in so jo skušali dvakrat prisiliti v zakon. Ostala je trdna kljub vsem grožnjam. Iz njene lastne naivne izpovedi razvidimo, koliko je morala pretrpeti. Zdi se komu lahko in hitro rečeno, toda resnice . . . kar sem prestala, ne ve noben človek. Ker nazadnje ni mogla več zdržati, je ušla in se vrnila k sestram v mesto. Sledili so ji, da bi zahtevali nazaj od nje, kakor se je reklo, ključ in nekaj denarja, ki ga je vzela s sabo. Umela pa je, kaj so ji hoteli in se ni ganila. Čez nekaj časa so ji naznanili, da je oče nevarno obolel; peljala se je tja, toda komaj je prišla domov, je opazila, da so ji zopet nastavili zanjko; oče je bil popolnoma zdrav. Tedaj so zaprli vsa vrata, da bi ne mogla uiti, in od vse zbrane družine je morala prestati strašen naval. Stiskana od vseh strani, iskala je zavetja v molitvi in drugega jutra zgodaj se je splazila iz hiše. Dvakrat ji je oče še grozil, da jo bo dal po policiji spraviti domov. „Naj le pridejo,“ je dejala, „jaz

Malgajska misijonska sestra obvezuje rane neke bolnice.

se ne ganem." Ko so spoznali, da je ves trud zastonj, pustili so jo končno na miru in po dveh letih je postala postulantinja.

Njeni bratje (zdaj katoličani) so bili navzoči pri preoblečenju; tudi oče je prišel, a kot protestant ni razumel sreče svoje hčerke in je bridko jokal. Vedno je pravil: "Imeti edino hčerko in videti jo, da ostane devica, je prehudobno." Upajmo, da bo naša mala sestra, Marija Henri, s svojo molitvijo in žrtvami verskega življenja dosegla milost spreobrnjenja svojemu ubogemu očetu.

Zakaj bi še ne omenili tretje, ki je iz mnogo težje izkušnje, koji bi se zoperstavilo le malo madagaskarskih deklet, odšla zmagonosno. Neki Evropejec jo je hotel v zakon, toda bila je dosti trdna, da je odbila njegovo ponudbo, ker se je odločila, da bo sledila drugemu poklicu. Komaj se je izvedel pravi vzrok njenega upora, so prišla od vseh strani brezimna pisma, ki niso grozila le dekletu, ampak tudi sestram, ako bi se predrznile sprejeti dekleta. Ne oziraje se na grožnje je šlo naše pogumno dete naravnost proti svojemu smotru.

To so bile torej izvoljenke, prinesle so nasproti prvim stopnjam verskega življenja nenavadno čednost, ki so po mnogih izkušnjah, katerim so bile izpostavljene, globoko pognale korenine. Po 18 mesecih postulata je končno prišel vroče zaželeni dan preoblečenja.

Naše sestre so dale prednost pred mestnim truščem in sijajem stolice ljubkemu miru ambohopskemu, s čimer je bila podeljena slavju čisto posebna mikavnost.

Nj. eminenca škof v Sanne je imel mašo. Cerkev je bila prenapolnjena. Med navzočimi smo zapazili več patrov, ki so prišli iz mesta in z dežele in posebno veliko število sester iz različnih samostanov mesta. Seveda so se oči vseh obračale na petorico postulantinj, ki so pojoč prikoralale, ovenčane in belo zastrte, pod vodstvom provincijalne prednice in svojih učiteljic. Godbo in petje med mašo so oskrbele sestre. Po maši so zapele postulantinje ceremonijam primerno madagaskarsko pesem, s čimer so izrazile svoje veselje in srečo, da se smejo posvetiti ljubemu Bogu.

Zdaj je prišel željno pričakovani slovesni trenotek. Ob oltarju stoječ naznani Nj. eminenca obrede in govori o njihovem pomenu istotako za preteklost kot za bodočnost. Za preteklost priča uspeh, ki je znamenje napredka, dokaz, da je krščansko seme prineslo v madagaskarskih dušah bogatega sadu in da so sedaj zmožni stremiti za žrtvami popolnega življenja. Za bodočnost je poroštvo večje plodovitosti

in kot predslutnja izvojevanj, ki so poklicana ustanoviti versko življenje v madagaskarski cerkvi. Nj. eminenca izraža posebno veselje nad tem, da sme končno Madagaskarcem govoriti o lepoti devišstva in jim dokazati z dejstvi, da ni za nje ta ideal prevzvišen.

Nato se obredi nadaljujejo. Obredna vprašanja in odgovori, vse se je vršilo v domačem jeziku in navzoči so lahko vse razumeli in cenili. Globoko so bili ganjeni vsi, ko je dal škof izvoljenkam njihova samostanska imena in izjavil, da bodo od zdaj naprej le ta imena nosile.

Po sprejemu zastirala in po blagoslovljenju samostanske obleke so odšle in čez nekaj minut so se prikazale bleščeče in spremenjene. Obleka se nekoliko razlikuje od one sester kliniških: modra obleka in predpasnik, ovratnik bel, kakor tudi zastiralo. Srca vseh so ginjena in gromeč „Magnifikat“ priča hvaležnost in veselje navzočih. Dve novi novinki sta zapustili svoje prostore, šli skozi vrsto sester ter objeli vsako, da bi dokazali svojo privrženost do zavoda. Po tem dejanju so bili Madagaskarci posebno ginjeni.

Konec obredov je tvoril svečan blagoslov. Novinke, ki jih je vodila gospa prednica in učiteljica, so potem prišle, da bi se zahvalile Nj. eminenci in patrom, ki so prisostvovali svečanosti. Obenem so prišli srečni in ponosni starši, veseli, da so darovali svoje otroke Bogu in cerkvi. Seme je sedaj padlo na zemljo in z božjo pomočjo bode zrastle v drevo in prineslo obilega sadu. Očividec.

Sedaj imamo še osem postulantinj in kandidatinj v Ambohipo, več pa jih še čaka na srečo, da bi bile sprejete. Zato pa nam zdaj manjka prostora, a upamo, da nam pride Previdnost na pomoč. Imamo krog 30 sirot, ena se je v teku let omožila in nas zapustila šele na dan poroke. Štiri njene tovarišice pa so prošile, da bi jih sprejele za kandidatnje in so bile uslišane. Čeravno nam delajo sirote mnogo dela in skrbi, smo vendar z doseglim uspehom bogato poplačane. Naši ljubi mali žive revno a zadovoljno in hvaležni so za vsako malenkost ter molijo vsak dan za svoje dobrotnike. Po obedu molijo k sv. Jožefu, krušnemu očetu Jezusčkovemu in vseh njegovih malih bratcev in sestic; zadnjič sem nenadoma vprašala neko malo deklenco: „Za koga moliš, mala?“ „Za dobre ljudi, ki Vam pomagajo kupovati za nas riž,“ odgovorila je kratko. Ubožčeki mali vedo dobro, da delo njihovih rok niti ne zadostuje za polovico njihovega vzdrževanja. Pred dvema mesecema smo sprejeli dveletnega otroka, kojega mati je prestopila in se ni več brigala za dete. Ubožica še ni bila krščena in se nas je

tako bala, da si je tiščala ušesa, kakor hitro se ji je katera bližala. Zdaj je čisto spremenjena; sestre ljubi in hodi povsod za njimi. Krščena je bila za Marijo Cécile Nelly; ve, da biva ljubi Bog v tabernakeljnu in že zna kratke molitvice. Neka druga deklica, Adriena po imenu, je došla prejšnji mesec; njena mati je umrla radi uboštva in je pustila ubogega otroka samega na svetu. Ena njena sestra je prišla v sirotišnico in tako smo to tudi sprejele.

Končno si dovoljujem izraziti naša prisrčna voščila z zagotovilom, da molimo mi in vsi naši otroci vsak dan za uresničenje vseh Vaših želj.

Misijonski dopisi.

Apostolski vikariat v angleškem Sudanu.

Škof Geyer poroča iz Kartuna „Odmevu iz Afrike“ sledeče:

Otvorile so se leta 1912. tri nove postaje, in sicer Mupoi, Palaro in Gondokoro.

Mupoi leži kakih šest ur vzhodno od Tembure pri Niam-Niam ozemlja Bahr el Ghazal. V času deževja so spravili zaloge živeža po Suehu, ki ima dosti vode, iz Waua v Raffili, ki je skrajnja točka za brodarenje, kakih pet dni hoda severno od Tembure. Takoj po deževju sta šla dva patra in dva brata peš iz Waua proti jugu. Prva sta se lahko poslužila koles, ona dva pa sta morala spremljati tovrne osle, morala sta na težavnih stezah premagati mnogo ovir in sta se prepričala, da so najboljše prevozno sredstvo onih krajev dosedaj nosači. Po trudapolnem 15 dnevnem potovanju sta dospela na božični predvečer do svojega smotra. Poglavar jih je sprejel zelo dobrohotno in je dal svoje ljudi na razpolago za zidanje koč. Angleški uradnik v Temburi je priskrbel 180 nosačev za prevoz zaloge iz Raffili. Nova postaja se dviga na gričku kake pol ure od reke Mungu. Pitna voda se dobi ali da se izkoplje vodnjak ali pa se mora donášati iz reke, katere obrežje je sposobno tudi za nasade zelenjave in prosa. Muha, imenovana Tsetse, ovira vsak razvoj živinoreje in meso se dobi le na lovu in do sedaj ga še ni manjkalo. Ker traja deževje osem mesecev, je rast trave in nasadov jako bujna. Domačini so sicer divji, a se trudijo, da bi posvetili misijonu svoje delavske moči, in ako bodo prišli k pouku tako mnogo-

številni ko zdaj na delo in k zameni svojih pridelkov za obleko in druge stvari, moramo biti v resnici zadovoljni. Ta nova postaja, ki ima sedaj tri patre in dva brata, pomeni važen korak za poevangeljenje Niam-Niamov, ki so bili nekdanj razkričani ljudožrci. Okraj Tembura ima čez 30 poglavarjev kakor Mupoi, ne glede na okraj Ndoruma, tako da so zdaj mogoče še nadaljnje postaje. Z ozirom na oddaljenost od Waua se priporoča ustanovitev vmesne postaje v Raffili, ravnotako za prevažanje živil, kakor tudi za pomisijonjevanje številnega rodu Belanda.

Druga postaja je nastala v Palaro, v neki pokrajini rodu Madi, kakih 10 ur južno od Nimuli, v nilski provinci angleškega pokroviteljstva v Ugandi. Madi občutijo vpliv od Ugande in Unyore in niso tako divji, ko severni nilski zamorci. Njihov jezik je nekoliko podoben jeziku Ašolijev in Aluru, ki so že našim misijonarjem znani. Začetki postaje obetajo mnogo. Domačini niso le marljivo pomagali pri postavljanju potrebnih koč, ampak poslali so tudi takoj svoje otroke k pouku na misijon. Neki katehist iz Unyore je zbral v krog šest ur oddaljenem kraju, zvanem Paboo, že 80 dečkov in deklic za poučevanje.

Tretja postaja v Gondokoro na desnem bregu Bahr et Dschebela naj bi služila v prvi vrsti kot oskrbovališče za postaje v angleškem protektoratu v Ugandi. Kot križišče karavan med Ugando, Sstdanom in Kongom je kraj zelo obiskan od kristjanov iz Ugande, za kojih duševne potrebe je sedaj dovolj preskrbljeno.

Meje med Ugando in Sudanom so začeli na novo uravnavati, tako da bo širinska stopinja v Nimuli tvorila na obeh bregovih mejo. Vožnja po reki je v smeri Gondokoro — Nimuli radi mnogih slapov nemogoča, nadomestovala jo bo pa med tema točkama železnica. Ako se bo ta načrt izpeljal, je tako pot Ugandi in njenemu kristjanom prijaznemu vplivu odprta proti severu, seveda tudi mohamedanstvu proti jugu.

Toliko o novoustanovljenih postajah.

V dozdan obstoječih postajah se je povsod pokazal razveseljujoč napredek. Najboljši predpogoji za našo vero se nahajajo pri ljudstvih na severni meji Ugande. Misijon v Omaču pri Alurih je rešen negotovosti, bi li naj bil prestavljen radi uradnih odredb proti dremavcu ali ne. Sedaj ostane tamkaj ter je bil na novo postavljen na bližnjem gričku. Poglavar je postavil sam na svoje stroške koč za kapelo. Na misijonu samem kakor tudi na postajah Otoi, Odwonga in Labwan, kjer se uči katekizem, poučevalo se je 181 katehumenov. Ljudstvo zelo ljubi misijon, v katerem vidi po pravici poroka varnosti proti bojevitim sosedom, Ašoli imenovanim.

Približno toliko katehumenov izkazuje postaja Gulu pri Ašolih s postajo za veronauk v Dongfiga, Pa Tuoga, Aranga,

Mintkulo, Okelo, Muaka, Ali, Loka in Učen. Kakih 300 domačinov prihaja bolj ali manj redno k pouku, v kojem se deli osem katehistov iz Ungoro z enajstimi pomočniki, deloma Baniori, deloma Ašoli. Okroglo 3000 bolnikov se oskrbuje zastonj in krog 100 katoličanov iz Ugande, ki stanujejo v okolici kot sluge, nosači ali vojaki, se duševno vodi. Iz Gule se obiskujejo katoliški Bagandi v Nimuli, Gondokori in Radšafu.

Mohamedanstvo, kojega odsotnost je imenovanim postajam v veliko korist, občuti se v Wauu, glavnem mestu provincije Bahr el Ghazal. Wau z več nego 5000 prebivalci je najpomembnejše središče za naseljevanje v celem južnem, poganskem Sudanu, sedež civilne in vojaške oblasti in zbirališče poglavarjev in domačinov širne provincije. Ta kraj s svojo slikovito lego je seveda središče naših misijonskih postaj in naravno je, da mora tamošnja postaja biti tudi tako urejena, da odgovarja razmeram. K misijonski hiši in cerkvi, oboji iz kamna, pridejo na novo ravnokotna poslopja za ljudsko šolo in delavnico; zadnja, 30 m dolga, pričakuje motorja, ki bo služil žagi in mizarstvu. Izobrazba katehistov in vzgoja dečkov, večinoma poglavarških sinov, napreduje dobro. Del zemljišča za naselitev sester je pripravljen in kakorhitro bo poslopje gotovo, prišle bodo sestre. Tako si pridobiva misijon v Wauu spoštovanje, ki je tudi drugim postajam v prid.

V Kayango pri Golo- in Ndogo-zamorcih se je delovanje precej razširilo. Novokrščenci, ki so se po več let v misijonu vzgajali, se odpuščajo domov in nadomeščajo jih poganski mladeniči. K dozdanjim devetim postajam za veronauk pridejo še nove Budi, Mboro, Duali, Belal in Baki. Vsota katehumenov je znašala 750, kojih 400, namreč 300 moških in 100 žensk, je znalo tudi v Ndogo-jeziku brati in pisati. Ako računimo še zraven 220—250 nerednih obiskovalcev pouka, je število domačinov, ki poznajo našo vero, okroglo 1000. Saj pa je tudi potrebno razviti hitro in smotrovito delovanje, ker prinašajo Džallabi, arabski kupci, v deželo mohamedanska naziranja ter jih skušajo razširiti. Vrhovni poglavar, eden onih črnih diplomatov, ki so tako gosti pri divjakih in poldivjakih, se ne kaže niti odkritega sovražnika niti odkritega prijatelja misijona in posluša zdaj tu zdaj tam pogubna šepetanja Arabcev. Tako je dal oklicati, da se morajo vsi dečki obrezati in je prepovedal deklicam vzeti za moža takšnega, ki bi se ne pokoril. Obreza sicer ni izključno mohamedanska šega, ker se istotako nahaja pri popolnoma poganskih rodovih, toda v tem slučaju je vendar priznanje Arabcem. Do sedaj so novokrščenci prisiljeni radi pomanjkanja krščanskih možiti poganske deklice. Krščanska vzgoja deklic po sestrah naj bi odpomogla tej nepriliki.

Na postaji Kleveland pri zamorcih Džur se je poučevalo 90 domačinov, ljudi poglavarja Dud Akota, in 124 v sosednjih

vaseh Angor, Ačor, Aleo Soghaier, Čudi, Aden in Ajar. Ako potuje misijonar skozi te kraje, naleti pogosto na mater, ki uči svoje male molitvic, ali na pelletnega dečka, ki jih pravi materi. Obiskovanje pouka je povsod tako redno, da jih je v teku več let le malo, ki bi prenehali. Več jih je zahtevalo tudi iz lastnega nagiba sv. krst. Ker so odločeni po pragozdu in vplivu mohamedanstva niso tako lahko dostopni, je upati pri Džurih na skorajšnjo in trajno izpreobrnitev. Poglavar Belandov, Akuò, ki stanuje tri ure hoda od misijona, je istotako prosil za pouk v katekizmu za svoje ljudstvo.

Na postajah Attigo in Lul na Belem Nilu se vedno bolj razširja nagnjenje in zblíževanje Šilukov do našega misijona. Lul je štel 18 novokrščencev, 2 katehista domačina, 88 katehumenov, 21 učencev in 52 delavcev po farmah; Attigo 8 novokrščencev, 94 katehumenov, 42 učencev in učenk in 24 delavcev. V okolici Attigo so bile ustanovljene tri postaje za veronauk: Nibodo, Euyago in Edajo. Na vsaki teh dveh postaj pa se jih nahaja še kakih 200, ki pridejo v presledkih in so jim znane verske resnice. Ti vidno prodirajo v ljudstvo in število onih, ki zahtevajo sv. krst, se množi vsako leto. Novi kristjani se dobro obnašajo in gredo iz lastnega nagiba enkrat ali dvakrat k svetim zakramentom. Ponižna cerkvice iz opeke je na vsaki postaji; Šiluki so marljivo pomagali pri sekanju, žganju opeke in pri zidanju. Prodiranje naše vere povzroča ločitev duha med ljudstvom; nekateri se sklenejo tesneje z misijonom, medtem ko drugi, v prvi vrsti starci in čarovniki, z nevoljo opazujejo to gibanje. „Zakaj zapuščate kočje, kjer so molili vaši predniki, in tečete k tujčevi cerkvi?“ je kričal razkačen neki čarovnik v nedeljo nad obiskovalci cerkve. Mogoče, da bodo skušali nove kristjane ustrašiti še na kak bolj resen način; toda ti so vsi „plesali“, t. j. vsi so polnoletni, dobro poučeni in utrjeni v veri. Brez skrbi se lahko vdamo upanju, da bo naša vera nadaljevala svoj zmagoslavni pohod sredi teh mnogobrojnih in močnih zamorskih rodov.

Imenovanih 10 postaj se nahaja med sedmimi poganskimi ljudstvi z različnimi jeziki. Vraže, mrzenje do dela in nizka stopnja žene označuje več ali manj stanje teh poganov. Pouk v veri bo odstranil vraže, navajanje na redno delo omejuje nagnjenje do brezdelja in radi tega obdeluje vsaka postaja polja in vrtove in uči domačine tega ali onega rokodelstva in po zakramentu zakona povzdigne se žena iz svojega zaničevanega stanja. Ta cela poganska pokrajina nudi upanje na vedno veselejše uspehe, posebno tamkaj, kamor še ni prodrla mohamedanska kuga.

V severnem, mohamedanskem delu vikariata je tvorilo dušeskrbje za priseljene katoličane, šole in dela ljubezni do bližnjega naše glavno delo na postajah Kartoum, Omdurman in

Asuan, kakor tudi v 25 krajih, ki se ‚excurrendo‘ oskrbujejo. V Kartoumu so pozidali novo anglikansko katedralo, ki je stala 700.000 mark, ter jo posvetili v prisotnosti dveh anglikanskih in petih orientalskih, razkolnih škofov. Tudi druga dva neunirana škofa, ki stolujeta v Kartoumu, imata svoje cerkve. Pri naši novi cerkvi stojijo šele temeljni kamni in zidanje zastaja, ker nam jemlje ustanavljanje novih postaj v notranjščini naša sredstva; vendar bodemo imeli tudi zidanje cerkve vedno pred očmi.

Tolažilna prikazen v dušeskrbju je naraščanje obhajil radi uporabe papeževe odredbe. 14.341 pobožnih obhajil so prejeli posvetni verniki; ako priračunimo 26 obhajil redovnikov, znaša za leto 1912. skupna vsota 40.341.

Dušeskrbne številke za 1912 so sledeče: 2644 katoličanov, 3000 nekatoličanov, krog 5 milijonov mohamedancev in 3 milijone poganov, 13 misijonskih postaj s 44 patri in 27 brati, 4 naselbine sester s 46 sestrami, 27 krajev s potovalnim dušeskrbjem, 34 postaj za veronauk s 28 domačinskimi katehisti, 2014 katehumenov, 18 cerkev in kapelic, 18 lekarn za reveže z oskrbo 110.000 bolnikov, 6 delavnic s tridesetimi domačini, 5 zavetišč z 49 prebivalci, 20 deških šol s 752 in 6 dekliških šol s 354 učenci, 4 farme s 151 domačini. Med letom je bilo 19 krstov odraslih, 74 otroških, 944 krstov v smrtni nevarnosti, 903 veliko-nočna obhajila in 59 prvih, 14.341 pobožnih obhajil, 28 birm, 17 porok. Večanje števila katehumenov upravičuje naše upanje za bodočnost.

Toliko o preteklem letu.

To leto čakajo novi načrti izvršitve. Na eni strani moramo v južnem poganskem delu vikariata postaviti na noge novoustavnovljene postaje, vzgojiti katehiste domačine in napraviti nove postaje za veronauk, na drugi strani pa silijo različne okoliščine, da se ustanovijo nove postaje v južnem in severnem delu. Edina postaja Mupoi je za ozemlje s 30 poglavarji roda Niam-Niam popolnoma nezadostna. Na severu v gorah Nuba v provinci Kordofan se mora ustanoviti nov misijon. V Delenu je bil pred letom 1882., pa so ga porušili Mahdi ter ujeli misijonarje in sestre. Po zopetnem osvojenju Sudana je vrel tu in tam med tamošnjimi rodovi, in šele v zadnjem času se je vrnilo mirnejše razpoloženje. Vlada sama želi, da bi se ustanovil tamkaj nov misijon. Mudi se tudi, ker so Nuba zamorci, še vsaj deloma pogani in obdani ter ogroženi od mohamedancev. Kakorhitro bo mogoče, podal se bom tjekaj jaz sam.

Nadaljnji načrt ima za predmet nemško ozemlje ob jezeru Čad. Nižine ob jezeru so nezdrave in zasedene večinoma po mohamedančih. A po više ležečih gorskih krajih prebivajo še pogani. Za pomisijonjenje tega ozemlja, ki spada k mojemu vikariatu, bom

storil kolikor bo mogoče. Pri tem ima vikariat obseg devetkratne Nemčije, tako da delitev ni le primerna, ampak neobhodno potrebna.

Dela in načrtov je dovolj! Krog 116 misijonarjev in sester deluje požrtvovalno v vikariatu. In vendar je čez 30 poganskih ljudstev, ki še do sedaj niso mogla priti v naš delokrog. Zato pa so potrebna mnogo izdatnejša sredstva, kot so ta, s kojimi sedaj razpolagamo. In tako se konča tudi to poročilo z vedno prošnjo vseh misijonarjev za nadaljnja mnogovrstnim in silnim potrebam misijona primerna sredstva.

Kratka misijonska poročila.

Škof Munsch piše iz Kileme: Krščanska občina v Uru raste od dneva do dneva, za kar se je zahvaliti neumorni gorečnosti P. Daubenbergerja. Napram Vam, spoštovana grofica, in napram velikodušnemu darovatelju za zvon bode izrazil sam svoje veselje in zahvalo. Odkar vozi železnica v Nove Moschi, tri ure proč od Uru, se mora dobri pater še posebno truditi, da ne vdere mohamedanstvo v njegovo misijonsko ozemlje. Wachagi sicer niso zelo naklonjeni Mohamedu, toda vsekakor skušajo kupci, ki so na obrežju, dobiti tamkaj privržencev za vero prerokovo.

Dohod zvana je bil za kristjane dan veselja, kakor tudi za tamošnje pogane. Kajti sedaj naznanja veseli glas zvona po vsej deželi, da stane pri njih ljubi Bog v najsvetejšem zakramentu oltarja in jih kliče k sebi, da bi jim podelil svoje zaklade milosti, ki tečejo od njegovega božjega Srca. Naj bi to najsvetejše Srce rešilo vse duše in jih obranilo vseh nevarnosti, ki prete njihovemu zveličanju.

Zdi se, da se že kaže njegovo usmiljenje. Pri dohodu zvona se mi je naznanilo od ces. okrajnega urada, da namerava v deželi Uru, kjer je mnogo gobavcev, postaviti dom za gobavce za celi okraj Moschi, ako

bi mi bilo mogoče dati 2 sestri in druge osebnosti, tudi gmotne. Seveda prevzame misijon z veseljem to podjetje in upamo, da nam bo pomagal najsvetejše Srce Jezusovo, da bodemo i tukaj storili mnogo dobrega.

Kabilija. Strašna lakota je privabila množico mohamedanskih žen na naš katoliški misijon, kjer smo marsikatero rešili smrti in jo pridobili za našo katol. vero. „Mnogo ganljivih prizorov nam je pokazalo,“ piše 11. velikega travna 1913 neka misijonska sestra, „kako se ljubi Bog poslužuje miloščine, da bi privabil k sebi duše. Kolikokrat so nam donele na ušesa slične besede kot: „Zdaj je mohamedanstvo proč. Moslemini bi nas pustili umreti od lakote; vi pa ste nam prišli na pomoč, vaša vera je torej prava, njo hočemo spoznati in ji slediti.“

Slavnost sv. Petra Klaverja v Južni Afriki. Razveseljivo je, kako čiščenje sv. Petra Klaverja vedno bolj gojijo afrikanski misijonarji in se pri tem spominjajo Družbe svetega Petra Klaverja. P. Hetzenecker, od oblatov sv. Frančiška Saleškega, piše 17. kimavca t. l. iz Lüderitzbuchta generalni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja: „V torek, 9. kim., smo praznovali tudi mi tukaj slavnost sv. Petra

Klaverja. Jaz sem bral sv. mašo v namen Družbe in zvečer sem v naši do zadnjega koticčka napolnjeni kapeli imel predavanje o delovanju Družbe ter zaključil s slovesnim blagoslovom in s Te Deum. Ker so bili udje katoliškega mladeniškega društva za domačine nujno zadržani, preložili smo slavnost skupnega obhajila na dan 21. kimavec (praznik sv. apostola in evngelista Matevža), da bi tako bili združeni z Družbo v molitvi in hvaležnosti.

Iz Madibire nam piše P. Häfliger: „Zdaj torej lahko poročam Vašemu visokorodju veselo novico, da sem posvetil 2. vinotoka s škofovo pooblastitvijo cerkvico gobavcev, ker je bila sedaj popolnoma gotova. Izročil sem jo dobri sv. Elizabeti Thürinški, ki se je prav posebno, na heroičen način zavzemala za ljubeznijo najubožnejših sirot, gobavcev. Svečanost smo obhajali ravnotako preprosto kakor spodobno. Sedaj je kakih 68 bolnikov, po dva do trije v eni koči. Precej sredi vasi se dviga iz opeke pozidana cerkvica. K posvečevanju je došel en brat in dve sestri z nekaterimi večjimi šolarji.

Po posvetitvi sem imel govor in jih k sklepu opominjal, da molijo za svoje dobrotnike. Nato se je brala prva sveta maša. Po cerkveni slavnosti se je zbralo vse zunaj na prostem. Potem se je razdelila ena vreča soli, kar je sedaj gobavcem najljubše darilo in kar najbolj pogrešajo, kakor sploh vsi črnici v notranjščini, ker je radi prevoza precej draga. Ko so bili gobavci še fotografirani, smo se poslovili od njih; bilo je poldne. Od tega dne se zbirajo gobavci vsak dan v kapeli k jutranji in večerni molitvi. Naj bi bila ta cerkvica vir blagoslova in naj bi sv. Elizabeta izprosila vsem visoki dar svetega krsta. Bog povrni vsem stotero, ki so pripomogli k zidanju kapele! Natančen račun je izkazal, da je stalo zidanje celih 1978 Rp. (1 Rp. je približno 1 K 58 v.) Pokritih je, potem ko ste poslali denar, 950 Rp. z darovi iz Evrope. Notranja oprema je seveda še jako ubožna. Razen oltarja, ki ga je napravil brat, ni še ničesar v kapelici, razen obhajilne mize in spovednice.

D. 1908

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Marija Sorg. 10. vinotoka. Obisk znanega za tisk delavnega jezuita P. Bela Bangha iz Budimpešte.

11. vinotoka. Nj. c. in kr. visokost gospa nadvojvodinja Kristina v spremstvu svoje matere, Nj. kr. visokosti grofice Caserta-Bourbon, in njene sestre, gospe princezinje Jožefe Bourbonske in princezinje Zurlo si je z velikim zanimanjem ogledala naš misijonski zavod.

Rim. Vel. srpan-kimavec. Med odsotnostjo naše generalne voditeljice sta obiskala našo centralno hišo dva misijonarja, da bi ji izkazala svoje spoštovanje: P. Pietros Gamber, lazarist-domačin iz Abesinije, ki ga je poslal po 18 letnem delovanju in izpreobračanju poganskih ljudstev na južnem Madagaskarju njegov predstojnik v domovino, da bi se posvetil še težjemu izpreobračanju svojih krivovernih rojakov. P. Stam, iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hill, je prišel, preden se spet povrne v Afriko, da bi izrekel naši generalni voditeljici prisrčno zahvalo za izdatno pomoč.

Jubilejno leto, s kratkim prekinjenjem poletnih mesecev, zopet dovaja tisoče pobožnih romarjev iz vseh delov sveta v večno mesto.

Prvi kongres duhovniškega molitvenega društva za Italijo, ki je trajal od 9. — 12. kimavca v Rimu, nam je nudil dobrodošlo priložnost, da smo seznanili prvake italijanske duhovščine z duhovščino Družbe sv. Petra Klaverja.

9. kimavca smo mogli prvič obhajati kolikor mogoče slavnostno praznik našega velikega zaščitnika. V glavni jezuitski cerkvi, Al Gesù, se je vršila tridnevna priprava z rožnim vencem, molitvijo in blagoslovom vsak večer, na praznik pa je bral sveto mašo preč. provincijal P. Turchi, S. J., sam in podelil skupno obhajilo, pred katerim nas je razveselil z ognjevitim nagovorom — imenovanim tukaj fervorino. Zvečer je imel isti provincijal pridigo z blagoslovom na koncu. Vse dni je bila udeležba vernikov zelo obilna.

Izčrpek iz pravil

Misijonske zveze za Afriko, ki jo je ustanovila in vodi Družba sv. Petra Klaverja.

Sv. Oče Pij X. so to zvezo blagoslovili.

„Misijonska zveza“ je prostovoljno združenje oseb, ki se zedinjajo z Družbo sv. Petra Klaverja, da sodelujejo ž njo za razširjanje katoliških misijonov in reševanje sužnjev v Afriki.

Kdor želi stopiti v „Misijonsko zvezo“, plačuje **50 vinarjev** na leto, ali **5 vinarjev** na mesec.

Člani so obenem deležniki Družbe sv. Petra Klaverja in **kot taki** so deležni **vseh odpustkov in predpravil**, ki sta jih Družbi podelila papeža Leon XIII. in Pij X.

Katoliška društva, Marijine družbe, apostolstva i. t. d. pristopijo lahko zvezi skupno (korporativno) s povprečnim ali pavšalnim doneskom.

Duhovniki, ki so kot dušni pastirji, predstojniki društev i. t. d. na čelu Misijonske zveze ter se zavežejo, da bodo vsaj enkrat v letu pridigovali ali v kakem društvu govorili o Misijonski zvezi, bodo sprejeti in zapisani kot pospeševalci Družbe sv. Petra Klaverja.

Vsakih 20 ali več udov Misijonske zveze združi se lahko v misijonsko skupino. Tisti pa, ki prevzame pobiranje doneskov take Misijonske zveze, se bo imenoval skupinski voditelj.

Zglasi, vpraša in plačuje se v **Ljubljani**, Pred škofijo, št. 8, II. nadstr. — ali v **Solno-gradu**, Dreifaltigkeitsgasse 12.

Jaz sem otrok nebeške kraljice!

„Le poglej me, jaz sem otrok ljube nebeške kraljice; jaz nosim njeno častno oblačilo,“ tako mi pravi, z odsevom vesolja v očesu, novokrščeni črni kristjan, in pri tem ponovno pokaže na **škapulir** Matere božje, ki ga je s tako otroško spoštljivostjo obesil preko svojih ram. **Škapulir** je ravno pri zamorskih kristjanih jako priljubljen. Saj je znamenje, ki jih loči od poganskih rojakov in jim zagotavlja materinsko varstvo Marije.

Zato misijonarji jako pogosto prosijo za škapulirje, in te prošnje bi radi jako toplo priporočili našim ljubim dobrotnikom. Predvsem prosimo za **dobre, močne škapulirje Naše ljube gospe na gori Karmel** ali snovi, iz koje bi jih napravili, kakor: rjavih volnenih ostankov, najmanj 8 cm dolgih, 6 cm širokih, trakov in šivalne priprave. Dobre podobe olepšajo škapulirje in veselijo zamorce, a niso neobhodno potrebne, ker se lahko vsije tudi ime Jezusa ali Marije.

Prav prisrčno prosimo za mal „Marijin dar“ za uboge zamorske kristjane! Kdor hoče dodati še **rožnih vencev** in **kolajn**, bode storil dobro. Vse je jako dobrodošlo in Marija bo povrnila namesto svojih črnih otrok.

Škapulirji se dobe pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Pred škofijo 8.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca prosinca.

Dne 6. prosinca na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu vinotoku 880 K 48 v.

Za kruh sv. Antona: Pikec M. nabrala v tobačni tovarni 8 K, Pregelj U. 1 K, N. N. 1 K, po nabiralniku 30 v, Križanič M. 2 K, Špricej M. 2 K, Sebot L. 1 K, Kraner R. 1 K, Ernst A. 20 v, Šeserko A. 20 v, Šporgar M. 1 K, Košak L. 3 K 60 v, Velam N. 1 K, Sedminik M. 1 K, družina Kržišnik 6 K, Grill M. 2 K, Zarnik M. 5 K, Rajment K. 1 K, Marceli M. 1 K 20 v, preč. g. župnik K. Presker 2 K, N. N. 1 K, Koren S. 4 K 10 v, Sajovic A. 1 K, Hribar F. 2 K, Gorenc M. 3 K, Rozman M. 1 K, Kovač A. 5 K, Cvek M. 1 K, Einspiler 1 K, Ogris M. 1 K, Ogris Mart. 40 v, Male M. 4 K

Za Klaverjev vinar: Petriček J. 40 v, Male M. nabrala 10 K 80 v, nabrano v tobačni tovarni: po Končan F. 6 K 63 v, po Račič J. 5 K.

Za otroško zvezo: Poslano v Ljubljano: 9 K 80 v. Natančneje v 1. številki „Zamorski otrok“ 1914, ker je ta list glasilo mladine.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih oseb: 5 K, nabrano po: Klinc T. 31 K, N. N. 2 K, Sikula 13 K, N. N. 8 K, po preč. g. P. Valerijanu 5 K, Kraner A. 3 K, Szoboczan J. 27 K, Petriček 2 K, Koren S. 31 K, Petrik K. 1 K, Rozman M. 3 K, nabrala č. sestra Katarina Kočevar 24 K, Žužek 2 K, Oblak 3 K, N. N. 2 K, Marceli M. 2 K, Ambrožič 2 K.

Za misijonsko zvezo: Žužek I. 50 v, Koritnik A. 50 v, Papež 1 K, potovka v Cerkljah 50 v, Prašnikar 50 v, Rogel 50 v, Marija N. 60 v, nabrano po: J. Szoboczan 10 K, Rotar 15 K 96 v, Goluh F. 9 K 80 v.

Za Klaverjevo društvo: Poderžaj A. in And. 2 K.

Podporniški prispevki: Glepeč M. 2 K, Kot M. 3 K, Petrič M. 4 K, Jenko J. 2 K, Crček M. 3 K 50 v, Koren S. 2 K, Brus M. 2 K, Starec M. 8 K.

Skupna vsota 880 K 48 vinarjev.

Poslano v predmetih: Od več oseb: rabljene znamke.

VINO

v korist afriških misijonov.

Vrsta vina	$\frac{1}{4}$	$\frac{1}{2}$	1 zabojček za poštno s 4 polstekl. s poštn. in zaboj.
	steklenice	steklenice	
Algerijski muškatovec	2:50	1:35	7:—
Malvoisie ml sec (za sv. maše)	1:95	1:10	5:90
Malvoisie ml doux (za sv. maše)	2:—	1:15	6:10
Malvoisie blanc doux	2:35	1:30	6:40
Malvoisie doux rouge	2:35	1:30	6:40
Samoški konjak	6:—	3:—	14:—

Vsa ta vina se dobivajo pri vinskem oddelku
Družbe sv. Petra Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitsgasse Nr. 12.
 Oddajalnice so: Dunaj, I. Bäckerstraße 18. — Krakovo, ul. sw. Anny 4. —
 Praga, IV. 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Važno! P. n. naročniki, kateri so še z naročnino za leto 1913. zaostali, se vljudno prosijo, naj bi ta dolg čimprej mogoče poravnali.

Kaj je Družba sv. Petra Klaverja?

Družba sv. Petra Klaverja je dozdej vpeljana in razširjena v Avstriji, Nemčiji, Švici in Italiji in deloma tudi na Portugalskem, Ruskem Poljskem in v Ameriki. — Centralna hiša je v **Rimu**, via dell'Olmata 16, obenem sedež generalne voditeljice. Avstrijska centrala je v **Maria Sorgu pri Solnogradu**.

Namen Družbe je razširjanje kraljestva božjega v Afriki in rešitev duš zamorcev. Da se doseže ta namen, **ne** gredo člani Družbe sami v Afriko, temveč podpirajo **iz daljave** afrikanske misijonarje, ne da bi dali prednost kaki kongregaciji ali narodnosti, s tem, da jim priskrbijo z urejeno in stalno propagando ustmeno in pisмено potrebna sredstva, da se more oznanjevati črnemu delu sveta evangelij.

Jedro Družbe tvori **ženski verski zavod**, čigar delovanje podpirajo zunanji člani in pospeševalci, ozir. pospeševaltjice. Člani imenovanega zavoda, **družbenice sv. Petra Klaverja** (pomožne misijonarke za Afriko), zasjedujejo kot prvi in bistveni cilj svojo lastno izpopolnitev, kot poseben cilj pa sodelovanje na izpreobrnjenju Afrike. Njihovo delo je pretežno intelektualno: uredniška in literarična dela, prestave, kompozicije, korespondenca v raznih jezikih. One sprejemajo darove za afrikanske misijone, jih zaračunajo in odpošljejo v Afriko. Izdelujejo tudi paramente, cerkveno perilo itd. in oskrbujejo odpošiljaev vseh teh predmetov v Afriko. Nadalje izdelujejo od Družbe izdane propagandne tiskovine in časopise, („**Odmev iz Afrike**“ in „**Zamorski otrok**“), kakor tudi knjige, katekizme, zgodbe, molitvenike itd., ki jih spišejo misijonarji v jezikih zamorcev.

Da bi pač velikodušne in požrtvovalne device, ki se hočejo iz ljubezni do Boga popolnoma vdati rešitvi najbolj zapuščenih duš, hotele vstopiti v zavod sv. Petra Klaverja! Z dobrim poklicem bodo temeljni kamni pri delu, ki ga hoče Bog. (Žetev je velika, a delavcev je malo, Luk X., 2.) — Gospodične s skrbno vzgojo so dobrodošle. Pomanjkanje denarnih sredstev ni nobena ovira za sprejem, ako je prosilka pripravljena k vsaki žrtvi za pridobitev duš.

Prošnje za sprejem je treba nasloviti s priporočilom župnika ali dušnega pastirja na generalno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja, gfofico **Marijo Terezijo Ledóhowsko**, **Rim**, via dell'Olmata 16. Natančnejša pojasnila daje voditeljica avstrijske centralne hiše v **Maria Sorgu pri Solnogradu** (Avstrija).

